

Sygn. akt IV Ka 236/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA Andrzej Szawel (spr.)

Sędziowie SO Krzysztof Gąsior

SO Ireneusz Grodek

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Radomsku del. do Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim - Anny Mosur

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2014 roku

sprawy **E. R.**

oskarżonego z art. 190§1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 3 lutego 2014 roku sygn. akt II K 682/13

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 438 pkt 1 kpk, art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk, art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że** określone w punkcie 2 wyroku świadczenie pieniężne orzeka na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżonego 60,00 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty za drugą instancję oraz 20,00 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 236/14

UZASADNIENIE

E. R. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 26 czerwca 2013 roku około godziny 10:00 w miejscowości B., gmina O., na drodze publicznej przy posesji oznaczonej nr (...) groził H. B. zabójstwem przy czym groźby te wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk;

II. w dniu 26 czerwca 2013 roku około godziny 15:00 w miejscowości B., gmina O., na drodze publicznej przy posesji oznaczonej nr (...) groził H. B. oraz jej mężowi E. B., zabójstwem przy czym groźby te wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Opocznie wyrokiem z dnia 03 lutego 2014 roku w sprawie II K 682/13 na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego E. R. na okres 1 roku próby;

- na podstawie art. 67 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego na rzecz Szpitala (...) w O. świadczenie pieniężne w kwocie 100 złotych;

- zasądził od oskarżonego 180 złotych tytułem częściowego zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu oraz 60 złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez prokuratora i obrońcę oskarżonego.

Apelacja prokuratora wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 1 kpk i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego - art. 49 § 1 kk - polegającą na jego nie zastosowaniu i orzeczeniu przy warunkowym umorzeniu postępowania karnego wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego na rzecz Szpitala (...) w O..

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie przy warunkowym umorzeniu postępowania karnego wobec oskarżonego E. R. na podstawie art. 66 § 3 kk świadczenia pieniężnego w kwocie 100 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Apelacja obrońcy - jak wynika z analizy jej treści –wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 2 i 3 kpk i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi obrazę przepisów postępowania - art. 7 kpk poprzez:

- nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów z zeznań funkcjonariuszy policji S. K. oraz M. W. interweniujących w dniu 26 czerwca 2013 roku na miejscu zdarzenia, którzy złożyli zeznania korzystne dla oskarżonego, a które zostały uznane za odosobnione i być może wynikające z faktu skupienia się na interwencji, co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych i przyjęciu, że oskarżony wypowiadał groźby w kierunku pokrzywdzonych, a nie słowa wulgarne,

- przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów z zeznań pokrzywdzonego E. B., którego odpowiedzi na wyzwiska oskarżonego o godzinie 15:00 (czyn II) nie można traktować jako „uzasadnionej obawy” spełnienie gróźb, a także zeznań H. B. oraz J. i Z. P. z pominięciem wskazań doświadczenia życiowego, iż pokrzywdzeni i ww. świadkowie od kilku lat są skonfliktowani z oskarżonym co determinuje treść ich zeznań.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się ani zarzucanych przez skarżącego błędów w ustaleniach faktycznych, ani naruszenia przepisów postępowania odnoszących się do oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Przeciwnie, zdaniem Sądu Okręgowego w całości wypada zaakceptować poczynione przez sąd merytoryczne ustalenia, jak i wyprowadzone na ich podstawie wnioski końcowe. W konsekwencji nie może zyskać aprobaty wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Odwoławczy nie podziela zapatrywania skarżącego jakoby zeznania świadków –policjantów - w osobie S. K. i M. W. świadczyły o tym, że oskarżony E. R. nie dopuścił się zarzucanych mu czynów.

Funkcjonariusze ci przeprowadzili interwencję w niniejszej sprawie. Nie brali udziału w zajściu do jakiego doszło pomiędzy pokrzywdzonymi a oskarżonym, nie byli świadkami jego przebiegu a zatem nie słyszeli grózb jakie były wypowiedzane przez oskarżonego w kierunku H. B. i jej męża E. B..

Podnoszona przez skarżącego kwestia odpowiadania przez E. B. na wyzwiska oskarżonego również nie czyni podstawy do tego, aby stwierdzić, że oskarżony nie popełnił w stosunku do ww. przestępstw wyczerpujących dyspozycje z art. 190 § 1 kk.

W ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw, by zdyskwalifikować zeznania świadków J. P. i Z. P. ze względu na fakt, iż są oni skonfliktowani z oskarżonym.

Odnosnie apelacji prokuratora stwierdzić należy, iż trafny jest podniesiony przez niego zarzut naruszenia przepisu prawa materialnego tj. przepisu art. 49 § 1 kk.

Począwszy od 1 stycznia 2012 r., w związku z nowelizacją art. 49 kk, jedynym beneficjentem tego rodzaju świadczenia może być Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Dotyczy to także tych przypadków, kiedy świadczenie pieniężne orzekane jest na podstawie art. 67 § 3 kk – a nie jak błędnie w apelacji wskazuje prokurator na podstawie art. 66 § 3 kk - w związku z warunkowym umorzeniem postępowania karnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2012 r., V KK 377 / 11,LEX 1119584; komentarz do art. 49 kk w: Kodeks Karny. Komentarz, red. prof. dr hab. Alicja Grześkowiak, Rok wydania: 2012, Wydawnictwo: C.H.Beck, Wydanie: 1, opubl. LEGALIS).

Sąd Rejonowy dopuścił się oczywistej obrazy prawa materialnego. Nie mógł w wyroku warunkowo umarzającym postępowanie, orzekając świadczenie pieniężne, wskazać jako jego beneficjanta Szpitala (...) w O. bowiem obecnie na skutek zmiany art. 49 kk świadczenie pieniężne nie jest orzekane na określony cel społeczny, jak to miało miejsce wcześniej przed zmianą przepisu, a wyłącznie na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Rozstrzygając o kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy oparł się na przepisach wskazanych w części dyspozytywnej.